Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Rudyard Kipling

CARTEA JUNGLEI

Prezentare
LAURA-IVONA DUMITRU

Traducere:
Irina Brândușoiu

Editura Andreas Print

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Partea I / 5
Frații lui Mowgli / 5
Vânătoarea lui Kaa / 28
Tigrule! Tigrule! / 36
Partea a II-a / 50
Foca cea albă / 50
Rikki-Tikki-Tavi / 80
Toomai-al-Elefanților / 109
Slugile Măriei Sale / 144
Cântecul de paradă al animalelor din tabără / 169

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Partea I

Frații lui Mowgli

Acum Uliul Chil aduce acasă noaptea
Pe care Mang, Liliacul, o eliberează.
Turmele sunt închise în staul și colibă,
Pentru că pierduți suntem până la ziuă.
Asta este ora mândriei și a puterii,
Gheară și dinte, și gheară.
Ah, auzi chemarea! – Vânătoare bună la toți
Ce păstrează Legea junglei!

CÂNTECUL NOPȚII ÎN JUNGLĂ

Era ora șapte a unei foarte calde seri pe dealurile Seeonee când Tata Lup s-a trezit din somnul său de după-amiază, se scărpină, căscă și își scutură labele, pentru a scăpa de senzația de amorțeală din vârfurile degetelor. Mama Lup stătea cu nasul ei mare, gri, căzut lângă ai săi patru pui, care făceau tumbe si chelălăiau, și luna strălucea prin gura peșterii unde locuiau ei.

– Mrrrr! zise Tata Lup, este vremea să mergem la vânătoare din nou.

Și sări la vale, când o umbra mică, cu coada stufoasă, trecu pragul și zise tânguit:

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

– Norocul fie cu tine, căpetenie a lupilor, și noroc și dinți puternici să aibă ai tăi nobili fii, fie ca ei să nu uite niciodată foamea în această lume.

Era șacalul Tabaqui, zis și Linge-Blide, și lupii din India îl disprețuiau pe Tabaqui pentru ca el fugea prin ținut, făcând pagubă și spunând povești, și mâncând vechituri și bucăți de piele din grămezile de gunoi ale satului. Dar le este frică de el, pentru că Tabaqui, mai mult decât oricine altcineva din junglă, poate să își iasă din minți și uită că și lui i-a fost cândva frică de cineva, aleargă prin pădure, mușcând pe oricine îi iese în cale. Până și tigrul fuge și se ascunde când micul Tabaqui își pierde mințile, pentru că nebunia este cel mai neplăcut lucru ce poate pune stăpânire pe un animal sălbatic.

– Intră, atunci, și aruncă o privire, spuse Tata Lup, dar să știi că nu este niciun fel de mâncare aici.

– Pentru un lup nu, spuse Tabaqui, dar pentru o persoană așa de rea și lacomă ca mine, și un os gol este o masă copioasă. Cine suntem noi, șacalii, să culegem și să alegem?

Fugi grăbit până în fundul peșterii, unde găsi un os de berbec cu ceva carne pe el, și se așeză, rozând mulțumit unul dintre capete.

– Vă mulțumesc tuturor pentru această delicioasă masă, spuse el, lingându-se pe bot. Cât de frumoși sunt nobilii pui! Ce ochi mari au! Cât de tineri sunt! Așa e, așa e, ar fi trebuit să îmi amintesc că fiii Regilor sunt bărbați încă de la început.

Acum, Tabaqui știa la fel de bine ca oricine că nu este lucru mai nenorocos decât să faci complimente copiilor în fața lor și îi făcea mare plăcere să îi vadă pe Mama Lup și pe Tata Lup arătând penibil.

Libris.RO

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Tabaqui rămase nemișcat, bucurându-se de paguba făcută, apoi zise malițios:

– Shere Khan, Cel Mare, și-a mutat zonele de vânătoare, va vâna printre dealurile acestea pentru următoarea Lună plina, așa mi-a spus el mie.

Shere Khan era tigrul care locuia lângă râul Waingunga, douăzeci de mile mai departe.

– Nu are dreptul, începu nervos Tata Lup. Legea junglei spune că nu are dreptul să-și schimbe zona de vânătoare fără avertisment. Va speria orice pradă pe o zonă de zece mile, și eu, eu trebuie să ucid cât pentru doi zilele acestea.

– Nu degeaba l-a numit mama lui Lungri (Cel Șchiop), spuse încet Mama Lup. El a fost șchiop de un picior încă din naștere. De aceea el a ucis numai vite. Acum sătenii din Waingunga sunt furioși pe el și el a venit aici să ne înfurie sătenii. Ei vor cutreiera jungla în căutarea lui, când el va fi departe, iar noi și copiii noștri vom fi nevoiți să fugim când iarba va fi aprinsă. Într-adevăr, îi suntem foarte recunoscători lui Shere Khan!

– Să îi povestesc de recunoștința voastră? spuse Tabaqui.

– Afară! urlă Tata Lup. Afară! Și vânează cu stăpânul tău! Ai făcut destul rău pentru o singură noapte.

– Plec, spuse încet Tabaqui. Îl veți auzi pe Shere Khan dedesubt, în tufăriș. Trebuia să fi păstrat pentru mine mesajul.

Tata Lup ascultă și, dedesubt, în valea ce ducea spre un râuleț, auzi monotonul vaiet, uscat, furios și mușcător al unui tigru care nu a prins nimic și căruia nu îi păsa dacă află toată jungla.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

– Prostul! spuse Tata Lup. Să începi munca unei nopți cu un așa zgomot! Oare ce crede el, că berbecii noștri sunt ca taurii lui grași din Waingunga?

– Sssst! Ăsta nu e nici taur, nici berbec ce vânează el în noaptea asta, spuse Mama Lup. Ăsta este om. Vaietul s-a transformat într-un fel de tors zbârnâitor, ce părea că vine din toate părțile ținutului. Era zgomotul ce-i năucește pe tăietorii de lemne și pe cei ce dorm sub cerul liber, și îi face să fugă uneori chiar în gura tigrului.

– Om! zise Tata Lup, dezvelindu-și toți dinții lui albi. Mrrrr! Nu sunt destui gândaci și broaște în lacuri, încât el trebuie să mănânce om, și pe teritoriul nostru?

Legea junglei, care nu orânduiește ceva fără un motiv întemeiat, interzice oricărui animal să mănânce om, cu excepția situației când le arată copiilor cum se vânează, și atunci o pot face doar în afara teritoriilor de vânătoare ale haitei și tribului lui. Adevăratul motiv pentru care este interzisă uciderea omului este acela că, mai devreme sau mai târziu, vor sosi oamenii albi pe elefanți, cu arme de foc, și oamenii bruni, cu gonguri, rachete și torțe. Apoi toată lumea din junglă suferă. Motivul pe care îl dau animalele este că omul este ființa vie cea mai slabă și lipsită de apărare, și este nedemn să te atingi de el. Și ei o spun, și este adevărat că mâncătorii de oameni devin murdari și își pierd dinții.

Torsul deveni mai puternic și se încheie cu un Aaarh!, al victimei tigrului.

Apoi s-a auzit un urlet, dar parcă nu de tigru, de la Shere Khan.

– A ratat, spuse Mama Lup. Ce e asta?